

Bilag

FOLKETINGSSSEKRETARIATET

Marts 1961.

**Notat angående de i Norge og Sverige gældende tidsfrister
for fremsættelse af lovforslag.**

1. Norge.

Med henblik på den bedst mulige tilrettelæggelse af lovgivningsarbejdet kom man i Norge allerede for mange år siden ind på fastsættelse af en frist for fremsættelse af lovforslag. Bestemmelserne herom findes ikke i grundloven, men er optaget i stortingets forretningsorden.

I 1908 blev det bestemt, at kgl. propositioner skulle være fremsat inden udgangen af februar for at kunne blive behandlet i den tilbageværende del af samlingen, dog således at der var adgang til dispensation. I 1919 forlængedes fristen til udgangen af marts, men for nogle år siden gik man den modsatte vej ved først at sætte grænsen ved 15. januar og derefter — i 1959 — ved 10. januar. Dette sidste står i forbindelse med flytning af budgetårets udløbstid fra 30. juni til 31. december og flytning af stortingets åbning fra 10. eller 11. januar til første søgnedag i oktober. For private lovforslag gælder den samme frist. Efter nyordningen behøver kgl. propositioner dog kun at være varslet inden 10. januar.

I den i 1959 reviderede forretningsordens § 29 bestemmes, at kgl. propositioner (bortset fra propositioner om tillægsbevillinger), som ikke er fremsat eller varslet inden 10. januar, og private lovforslag, som bliver indleveret efter 10. januar, ikke tages op til behandling, medmindre stortinget træffer særskilt beslutning herom. Bliver en proposition, som der ikke er givet varsel om, fremsat efter fristens udløb, bør den være ledsaget af en redegørelse for grunden til, at den ikke er fremsat tidligere, og af en udtalelse om, at man har fundet det påtrængende nødvendigt, at den tages op til behandling i den løbende samling.

Videre bestemmes det i § 12, at kgl. propositioner og private lovforslag, der indleveres efter fristens udløb, skal forelægges præsidentskabet, før de kan fremsættes.

Præsidentskabet, i hvilket de større partier er repræsenteret, gør indstilling om, hvorvidt de pågældende sager skal anses for så påtrængende nødvendige, at behandling bør finde sted, eller ej. I sidstnævnte tilfælde kan der for private lovforslags vedkommende blive tale om at oversende dem til regeringen. Finder præsidentskabet enstemmigt, at behandling ikke bør finde sted, er sagen dermed afgjort.

Det har ved de nævnte omlægninger været tilsigtet i størst muligt omfang at få høstsessionen forbeholdt budgetspørgsmål og vårsessionen almindelige lovgivningsanliggender m. v. Skal dette kunne lykkes, er det nødvendigt, at man får materialet frem i god tid.

I en i december 1957 afgivet udvalgsbetænkning om disse spørgsmål påpeges det imidlertid, at det ikke er til at undgå, at en række propositioner fremsættes efter fristens udløb: „Sådan har det altid været, men stortinget har altid holdt på, at reglen må være, at den i forretningsordenen fastsatte frist må overholdes, og at det kun i undtagelsestilfælde skal tage imod propositioner efter fristens udløb.“

Videre hedder det: „I de sidste år har regeringen hvert år ved stortingets begyndelse sendt præsidentskabet en fortegnelse over de propositioner, regeringen vil fremsætte, med angivelse af, hvilke der vil kunne fremsættes inden fristens udløb, og hvilke der først kan fremsættes efter fristens udløb. Det er af stor betydning for præsidentskabet at have denne oversigt på et så tidligt tidspunkt, og præsidentskabet tager i stor udstrækning hensyn til fortegnelsen, når det gælder dets indstilling vedrørende behandlingen af de sager, som kommer ind efter fristens udløb.“

Betænkningen resulterede i de ovennævnte ændringer i reglerne.